

YİĞİT OKUR
YAZAMADIĞIM
ROMANIN ÖYKÜSÜ

♥
CAN

YİĞİT OKUR
YAZAMADIĞIM
ROMANIN ÖYKÜSÜ

Can Yayınları 1964

© 2011, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Nisan 2011

Bu kitabın 1. baskısı 1000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Faruk Duman

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak resmi: © iStockphoto.com/spxChrome

Kapak baskı: Azra Matbaası

İç baskı ve cilt: Ekosan Matbaası

ISBN 978-975-07-1298-2

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

YİĞİT OKUR
YAZAMADIĞIM
ROMANIN ÖYKÜSÜ

ROMAN

Yiğit Okur'un Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Hulki Bey ve Arkadaşları, 1999

Güvercinler, 2000

Topal Viktor'un Anıları, 2001

O Zaman Kim Söyleyecek Şarkıları, 2002

Piyano, 2003

Deniz Taşları, 2005

Büyücü, 2007

Tutuklanacaklar Listesi, 2007

Piç Osman'ın Pabuçları, 2009

Sıfırlamak, 2010

YİĞİT OKUR, orta ve lise öğrenimini Galatasaray Lisesi'nde tamamladı. 50'li yıllarda, *Varlık*, *Yenilik*, *Mavi* dergilerinde şiirleri yayımlandı; aynı dönemde Ugo Betti, Jean Cocteau, Herman Wook, André Maurois'dan roman, oyun çevirileri yaptı; *Yeni Sabah*, *Vatan* gazetelerinde tiyatro eleştirileri yayımlandı. Cep Tiyatrosu'nun kurucularından olan Okur, bir süre sahneye çıktı. Hukuk öğrenimini sürdürmek için 1958 yılında Cenevre'ye giden Okur'un, birincilikle bitirdiği fakültede tamamladığı doktora tezi, Cenevre Üniversitesi Hukuk Ödülü'ne layık görüldü. 1965'te yurda dönen Okur, aile geleneğini sürdürerek avukatlığa başladı. Bu süreçte çeşitli gazete ve dergilerde, söyleşi ve mesleki makalelerle yetindi. Yaklaşık kırk yıl süren sessizlikten sonra, Yiğit Okur, *Hulki Bey ve Arkadaşları* adlı romanıyla yeniden yazın dünyasına döndü. *O Zaman Kim Söyleyecek Şarkıları* adlı öykü kitabıyla 2003 Haldun Taner Öykü Ödülü'nü ve *Deniz Taşları* romanıyla 2006 Yunus Nadi Roman Ödülü'nü aldı.

Bölümler

Gazetedeki haber	11
Margörit	20
Beklenmedik bir rastlantı	26

Gazetede ki haber

Ne olduysa sigara yüzünden oldu. Zorla bıraktırdılar. Elli yılı aşkın bir süre sarmaş dolaş yaşadığım, şefkâtine sığındığım, sevdiğim kadını terk etmiş gibiydim. İçimdeki sızı anlatılır gibi değil. Aşk yarası. Açık yara. Pıhtılaşmıyor, kabuk bağlamıyor; kanıyor. Gece rüyalarından çıkmıyor. Akciğerimdeki illet ondan hatıra. Nefes darlığı.

Oysa, yaklaşık yirmi yıldır yazmayı düşündüğüm romanı, bu yıl artık yazmaya kararlıyım. Ancak, önce İsviçre'nin Bâle Kantonu'na gitmem gerekiyordu. Olay Bâle'de geçmişti.

Şehrin hayvanat bahçesini gezmeliydim. Türk işçilerin gittiği, buluştuğu kahveleri dolaşmalıyım; olayı bilenlerle tanışıp olanları bir de onlardan dinlemeliydim. Sonra, adliye sarayının arşivinde dosyayı bulmalıyım. Kanton Belediyesi'nin avukatıyla Bizimki'nin avukatının isimlerini, adreslerini nasıl olsa dosyada bulurdum. Hem avukatlarla, hem yargıçlarla konuşmalıyım. Olayın kahramanını da belki bulurdum. Utancından çekip gitmiş olabilirdi. Ama, kim bilir, belki de kendini hayvanat bahçesi fatihi sanıp yavuz edalarla Bâle şehrinde hâlâ

dolaşıyor da olabilirdi. Memleketine dönmeyip kaldıysa, özellikle kadınlar için, merak denilen illetin odak noktası olmuştu.

Ama, hayvanat bahçesi, avukat büroları, adliye sarayı, yargıçlar, arşivler, işçi kahveleri... Bütün buraları dolaşmam gerekecekti. Oysa, on adım atınca nefesim tıkanıyor. Gözüm yemedi. Roman kaldı. Yirmi yıldır tasarladığım romanı yazamayacağımı anlayınca, bir süre de yoğun bir düş kırıklığı yaşadım.

Yazamadığım romanı bana ilham eden, bir gazete haberi idi. Yılını kesin olarak hatırlamıyorum. Onun için zaten yaklaşık yirmi yıl, diyorum.

İsviçreli bir firma, Türkiye'nin büyük KİT'lerinden birine tazminat davası açmış. Dava, *Paris Uluslararası Ticaret Odası* yönetmeliğine göre hakem önünde görülüyor.

KİT'in seçtiği hakem İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nden emekli bir profesör. Davacı İsviçre şirketinin hakemi Zürihli bir avukat. Tilkiye benziyor. Davacı firmanın avukatı tam bir angut. O da ayıya benziyor. Bağıra bağıra konuşuyor. Arada bir açıp avuçlarını masaya yapııştırıyor.

Bir de *Uluslararası Ticaret Odası*'nın atadığı tarafsız hakem var. Bu bey, hakem heyetinin başkanı. Tarafsız hakem. Hamburglu bir hukuk profesörü.

Bu Hamburglu kesin Gestapo torunu. Nereden mi belli? Oturumları sabah yedide başlatıyor. Daha karga kah-

valtı etmeden kalkmak zorunda kalıyorum. Öğlen tatilleri yarım saat. Sabah yediden akşam yediye kadar oturum.

Oturumların yapıldığı salon da pek büyük sayılmaz. Bir dava hakem önünde görülecekse, tarafları bağlayan sözleşmenin hakem maddesinde davanın görüleceği şehir, hangi dilin kullanılacağı, hangi ülke hukukuna tâbi olacağı öngörülür. Ama oturumlar belirlenen şehrin adliye sarayında yapılmaz. Beş yıldızlı otellerinin salonlarının birinde yapılır. Bizim davanın hakemleri fazla masraf olmasın diye, Cenevre şehrindeki *Hôtel du Rhône*'un ufak bir salonunu tutmuşlar.

Aslında üç hakem, iki taraf avukatı, yani beş kişi için salon büyük bile sayılırdı. Ama, avukatlığımı yaptığım KİT'in ilgili ilgisiz kadınlı erkekli bir sürü personeli de gelmiş. Bunlar doluşunca salon daralıyor. Bunların amacı davayı izlemek değil. Devlet parasıyla turizm.

Hele bunlardan biri vardı ki, burnumdan getirdi.

Bütün şirketlerde olduğu gibi bu KİT'in de bir genel müdürü vardı. Genel müdürün de bir yardımcısı. Bu doğal. Ama bunun unvânı "**Genel Müdür Başyardımcısı**". Başyardımcı olunca bir de kış yardımcısı olmalıydı. Benim burnumdan getiren de bu başyardımcının yardımcısı. Hem dangalak, hem ukalâ. Yarım saatlik yemek molasında gelip karşıma oturuyor, başlıyor akıl vermeye.

Davacı İsviçre şirketi, bizim KİT'i hortumlamış, soymuş soğana çevirmiş; hâlâ alacaklı olduğunu ileri sürüyor. Bu soygun nedeniyle iki genel müdüre işten el çektirilmiş.

— Bunları anlatmalısınız, diyor.

Davamızın bunlarla ilgisi olmadığını söylüyorum.

— Onlar alacaklı olduklarını kanıtlayacaklar. Biz de borçlu olmadığımızı kanıtlayacağız. Davanın çekirdeği bu.

İsrar ediyor:

— İsviçre şirketinin ne kadar ahlâksız bir şirket olduğunu göstermek bakımından anlatmanız gerekir.

— Şirketlerin ahlâkı yoktur.

— Yani şirketler ahlâksız mıdır?

— Hayır, ahlâk insanlara özgü bir erdemdir. Şirket de insan değildir.

Kafası karışıyordu. Başka sefer, başka şey tutturuyordu:

— Karşı tarafın avukatı bağıra bağıra konuşuyor. Siz bağırmıyorsunuz. Bağırmadan dava kazanılır mı?

Bir başka sefer de şöyle dedi:

— Bakın, size bir akıl vereyim: Ayıya benzeyen o avukat konuşmaya başlayınca, sürekli sözünü kesin, herif feleğini şaşırın.

Her sefer bir şey bulup tutturuyordu.

— Dikkat ettiniz mi, karşı tarafın avukatı konuşurken, avuçlarını açıp şaap diye masaya yapıştırıyor. Siz de masaya yumruk atın. Yumruk haklılığın ifadesidir.

Davanın dördüncü günü aklım başıma geldi. Yemeği otelin dışında yedim. Beni oturum salonunun kapısında yakaladı.

— Efendim, adam konuşurken bağırırken, hakemler başlarını kaldırıp ona bakıyorlar. Siz bağırmıyorsunuz, hakemler de size bakmıyorlar. Önlerine bakıp bir şeyler yazıyorlar. Ben diyorum ki, bu adam konuşmaya başlayınca, bizim çocuklar da gürültü yapmaya başlasınlar.

— Gürültü fikri iyi, ama bunu başka türlü sağlaya-

lım. Transistorlu el kadar ufak radyolar var, siz onlardan bir tane alın. Adam konuşmaya başlayınca sonuna kadar açarsınız.

Davacı İsviçre şirketi, sözde haklılığını kanıtlamak için dört tanık dinletmek istiyordu. Tanıklara bildirim yapılmıştı. Tanıkların dördü de İsviçre'nin değişik kentlerinde oturuyordu. Cenevre'ye erken saatte gelemeyeceklerini bildirince, oturum ertesi gün öğleden sonra saat ikiye bırakıldı. Yani yarım gün tatil.

Sabah, vücudumun termostadına uygun bir saatte, efendi gibi kalktım. Kahvaltı ettim. Birkaç fincan filtre kara kahve, birkaç kruvasan, art arda birkaç sigara... Yaşadığımı hissedince, tekrar yatağa...

O zamanlar Cenevre Kantonu'nda üç yerel gazete çıkardı. En ciddisi *Journal de Genève*. Fransızların *Le Monde*'u ayarında. Hem ulusal, hem uluslararası politika haberleri verir, hem ekonomi, hem politika yorumları içerirdi.

Vurdum kafayı kuştüyü yastığa, aldım gazeteyi elim. Manşetten sonra, başlıklara şöyle bir göz attım. Birinci sayfanın altında, sağ köşede bir başlık: **Beraat**.

“Beraat” sözcüğü bana öbür başlıklardan daha ilginç geldi. Tek sütuna yazılmış kısa bir haber.

Bâle şehrinin hayvanat bahçesindeki eşeğe cinsel tecavüzde bulunan Türk işçi beraat etti. Yargıç, eşekle cinsel

ilişkiye girmek sanığın örf ve adetinde olduğu gerekçesiyle beraatine karar verdi.

Bir kahkaha attım. Kalktım yataktan. Bir sigara, bir kahve daha. Öteki gazetelere bakmadım. Tıraş, duş. Öğlene doğru restorana indim. Genel Müdür Başyardımcısı'nın Yardımcısı ortalarda yok. Rahat bir yemek yedim. Saat ikide salona girdim. Bizimkiler gelmişler. Hep bir ağızdan bağırarak konuşuyorlar. Hakemler girince sustular.

Hakem davalarında tanık dinletmek Amerikan filmlerindekine benzer. Yargıç, tanıklara pek soru sormaz; soruları taraf avukatları sorar.

Tanığa soru sormak da kolay iş değildir. Beceri ister. Tanık baskı altına alınmayacak, istenilen yanıtı almak için yönlendirilmeyecek; davayla ilgisi olmayan sorularla tanık tuzağa düşürülmeyecek... Böyle bir eğilim olursa karşı taraf avukatının soruya itiraz hakkı var. İtirazı başhakem kabul ederse, soru soran avukat aynı soruyu yahut benzerini tekrar soramaz. Başhakem, karşı taraf avukatının itirazını kabul etmezse "*devam ediniz*" der; avukat da sorusunda direnir.

Tanıklara ne sorduysam, karşı tarafın avukatı her soruma itiraz etti. Başhakem itirazların birkaçını kabul etti, öbürlerini reddetti. Bana,

— Devam ediniz, dedi.

Sıra karşı taraf avukatına geldi. İstedığı yanıtı alamazsa, sanki tanığı dövecekmiş gibi soruyor. Bütün soruları usule aykırı. Hiçbirine itiraz etmedim. Tanıklar sinirlenmeye başladı, hakemler de. Genel Müdür Başyardımcısı'nın Yardımcısı, kulağımın dibinde boyuna "*İtiraz edin*" diyor. Bir ara böğrümüne dirsek attı.

— Avukat Bey, uykuda mısınız? Davayı kaybediyoruz, diye seslendi.

Yanılıyordu. Davayı ilmik ilmik kazanıyordum.

Dört tanığa sorularım, onların yanıtları, adam başına otuzar dakikadan yaklaşık iki saat sürdü. Yaklaşık iki saat de karşı tarafın tanık muhabbetiyle geçti. Tanıklar çıkartıldılar. Başhakem, davacı vekiline döndü:

— Ekleyeceğiniz bir şey var mı?

Avukat şaha kalktı, bir nutuk çekti. Ne dediği anlaşılmıyor. Başhakem sözünü kesti:

— Anlayabildiğim kadar, söyledikleriniz zaten verdiğiniz dava dosyasında var. Oturumlarda da bunları birkaç kez tekrar ettiniz. Ekleyeceğiniz yeni bir şey var mı?

— Efendim, ben davayı toparlıyorum.

— Zahmet etmeyin, biz toparlarız. Oturabilirsiniz.

Bana döndü:

— Sizin ekleyeceğiniz bir şey var mı?

Genel Müdür Başyardımcısı'nın Yardımcısı, nerdeyse kulak mememi ısırarak.

— Ekleyeceğim var deyin, hem ekleyin!

Başhakeme,

— Ekleyecek bir şeyim yok efendim, dedim.

Başhakem:

— Oturum bitmiştir. Kararımızı bir ay sonra bildireceğiz. Şimdi çıkabilirsiniz, dedi.

Dizi dizi çıktık. Çıkarken KİT'in seçtiği hakemin gözbebeklerinde bana gönderdiği bir ışık vardı.

Koridorda KİT'in Cenevre'ye kadar zahmet etmiş kadın personeli çığırışmaya başladı:

— Avukat Bey, Avukat Bey, mağazalar kaç kadar açık?

— Büyük mağazalar yediye, sekize kadar açıktır.

— Nerede, nerede?

— Resepsiyona sorun, sizi yönlendirirler.

Başyardımcı'nın Yardımcısı yüzüme bile bakmadı; kadınların ardı sıra asansöre yürüdü.

Ben de kendimi otelin barına attım. Bar boş. Müşteriler daha gelmemiş. Piyanist zaten gece ondan sonra geliyor. Bar benim.

— Markası önemli değil, bir malt viski; buzsuz, susuz. Bir paket de filtresiz *Mavi Gitane*.

Bir yudumda viskiyi yarılardım; *Gitane*'ı yaktım. Katranı bol bir sigaradır. Dumanı da bol, rengi kar beyazı.

Bir yandan dumanın yükselip dağılışını seyrediyorum, öbür yandan, dört saat sürmüş tanık dinleme uğultusunu zihnimden atmaya çalışıyorum. Mesleğimin dışına çıkmak, zihnimde başka bir dünya yaratmak istiyorum. Çare olarak viskiyle, bol dumanlı *Gitane*'ı seçmişim. Hakemin ı ışık dolu gülümseyen bakışı zaten davayı kazandığımın işaretiydi. İçim rahat etmeliydi.

— Barmen Bey, aynı viskiden bir tane daha. Susuz, ama bu sefer ufak bir buz atabilirsiniz.

Oturumun uğultusu zihnimde dinmeye başladı. Sabah okuduğum "*Beraat*" haberi aklıma geldi.

Kahkaha atmıştım. Bu kez içimden gülümsedim. Bâle şehrinin yargıcı "*Eşek düzmek sanığın örf ve âdetinden geliyor*" demekle, Türkiye'yi eşek düzenler memleketi olarak mı tescil etmişti? Böyle yorumlanabilir miydi? Öyle yahut böyle, Bizimki'nin açısından bakınca bu eşek serüveni bana komik değil, bir anda dramatik, yürek burucu geldi.

Bundan bir roman yapmak, zihnime o an saplandı. Üstünden yaklaşık yirmi yıl geçti. Yirmi yıl önceki serüvenden Bâle şehrinde ne kalmış olabilir? Ola ki artık o eşek bile yoktu. Avukatlar, yargıçlar hâlâ yaşıyor olabilir

mi? Yaşamıyor olsalar bile, avukattan, yargıçtan klasörler dolusu kâğıt kalır. Buna arşiv denir. Arşiv, zaman denen güveye karşı koyar. Hoş, öyküler, romanlar da öyle değil mi? Yazarları gider, yazdıkları kalır.

Ama, kuş uçuşu üç saatlik yola artık gidemiyordum. Geçen yıllar içinde sağa sola, sora sora, olaya ilişkin bazı kırıntı bilgiler toplamıştım. Kırıntı bilgileri de ekleyip Bizimki'nin, hayvanat bahçesi serüvenini düşsel bir akıntıya bırakmaktan başka çarem olmayacağını sonunda anladım.

Margörit

Koyunla keçiden sonra, Sümerlilerin doğada ehlileş-tirdikleri ilk hayvan eşek oldu. O zamanlar atlar da, de-veler de vahşiydi. Filleri hiç görmemişti Sümerliler. Dünya yüzünde ilk dönen, kağı tekerleğine benzeyen iki tekerlekli savaş arabalarını çeken eşeklerdi. Sümerli-ler bu arabalarla gittiler savaşa. Dönüşlerinde ganimetle-rini, bu arabalarla getirdiler.

Uygarlığın ilk lokomotifi eşekler oldu.

Acıkmaz, susamaz, teper yolları bayırları, çıkar dağ-lara, iner ovaya, geçer vadileri, ne yüklersen taşır. Çile-den çıkınca bazen, kafasını eğer, ön ayaklarını çiviler yere. Greve girmiştir. Doğanın en cefakeş yaratığıdır. Bü-tün tepkisi yellenmek ya da anırmaktır, o kadar.

Söverken *“eşekoğlu eşek”* dediğimizde alınıp, *“Baba-mı niye karıştırıyorsunuz?”* demez. Dışisine *“kancık”* de-nir ki, ağır küfürler sınıfına girer. Ama ses etmez.

Teper yolları.

Sırtında odunlar; sandıklar, kıl heybeler.

Bunlardan birini –mutlu azınlıktan sayılırdı–, uzun kirpikli, sürmeli, kocaman elâ gözlüsünü, getirip koy-muşlar Bâle şehrinin hayvanat bahçesine.

Adı Margörit.

Öbür hayvanların aksine Margörit kafese konulmamıştı. Yaklaşık kırk metre karelik bir alanda, saman bal-yalarının arasında özgür yaşıyordu.

Margörit'in kırk metre karelik dünyasını sınırlayan alçak tahta çit, çok sonra konulmuştu.

Bir gün aklına esti, ona ayrılan yerden çıktı, bahçeyi dolaşmaya başladı. Öğlen tatiliydi, ziyaretçiler yoktu.

Margörit ağır ağır yürüyor, her vahşi hayvan kafesinin önünde duruyor, şaşkın bakışlarla gözlerini içerdekine dikeyiyor, sonra başka kafese yöneliyor, orada dikiliyordu.

Geze geze çıkış kapısının ağaçlıklı yoluna saptı. Yolun ucunda yemekhane. Bekçiler öğlen yemeklerini yiyorlardı. Margörit'i görünce, gözleri fal taşı gibi açıldı. Yemeklerini bıraktıkları gibi dışarı fırladılar.

Margörit'in yuları yoktu. Bekçilerden biri hemen Margörit'in boynunu koltuğunun altına aldı. Çekerek götürmek istiyordu. Öbür ikisi arkadan itmeye başladılar.

Özgürlüğüne karşı yapılan bu haksız girişime sinirlenmişti. Başını eğdi, eğdi, ön tırnaklarını yola çiviledi. İriyarı, güçlü üç İsviçre Almanı bekçinin Margörit'i kılmılatması artık olası değildi.

Arkadakilerden biri itmeyi bırakıp copuna yapıştı. Kadın bekçi haykırdı:

— Sakın vurma! Margörit'i rahat bırakın. Beni bekleyin, geliyorum, dedi. Koşarak uzaklaştı.

Margörit'i rahat bıraktılar. Sadece kaçmasın diye etrafını çevirdiler.

Kadın bekçi, neden sonra nefes nefese geldi. Omzunda bir yem torbası. İçinden saman çıkartıp uzattı. Margörit, yere eğik kafasını kaldırmadı, ama samanı ye-

meye başladı. Kadın bir o kadar daha uzattı. Onu da yedi. Kadın biraz daha fazla samanı yere döktü. Margörit biraz baktı, sonra yere çivilediği tırnaklarını gevşetti. İki adım attı, yerdeki samanı yedi. Kadın döke döke gidiyordu. Yem torbasından kurutulmuş mısır taneleri, mısır koçanları, kurumuş çiçek yaprakları çıkıyordu.

Kadın önde, iki bekçi iki yanda, üçüncüsü arkada, Margörit ortada.

Öğlen tatilinden sonra hayvanat bahçesine ilk giren bir çift turist, bu manzarayı fotoğrafladı. Böylece Margörit'in öğlen yürüyüşü belgelenip tarihe geçti.

Kadın bakıcı önde, iki bakıcı yanlarda, üçüncüsü arkada. Prens kendine ayrılan yere götürülüyordu.

İşte bu serüvenden sonradır ki, çit yapıldı.

Biraz daha bilgi toplar mıyım diye, konuyu Lozan'a yerleşmiş bir dostuma açtım. Hiç böyle bir şey duymadığını söyledi, ama Zürih'te yaşayan bir Türk gazetecinin adını verdi. Telefon edip kendimi tanıttım, olayı sordum. Bir kahkaha patlattı.

— Bilmez olur muyum! Kaç yıl geçti! Unutmuştum. Hatırlattınız. Ben o zaman *Hürriyet*'in İsviçre muhabiriydim. Haberi hemen geçtim. "*Kepaze mi edeceksin bizi!*" dediler. Basmadılar.

Bir kahkaha daha patlattı.

— Ne demiş yargıç? "*Samğın örf ve âdetinde olduğu için beraatine.*" İsviçre adaleti hümanisttir.

Bir kahkaha daha.

— Ama Bâle gazetelerinden birinde çıkan karikatürü kesip arşivimde sakladım.

Karikatürün altyazısı şöyleymiş: “*Margörit bir işçinin tecavüzüne uğradı.*”

Yazışleri müdürü, altyazıyı okuyunca “*Bulun karikatüristi. ‘Türk’ sözcüğünü silsin!*” emrini vermiş. Karikatüriste telefona etmişler, açan yok. Evine adam göndermişler, kapı duvar.

— Tabii domuz farkında, saklanıyor. Tipexle silin “Türk” sözcüğünü.

Yardımcıları itiraz etmiş:

— Müdür Bey, sözleşmeye göre karikatürü basmama hakkımız var. Ama karikatürü değiştirme hakkımız yok.

— Basılmazsa bu karikatüre yazık olur. Ama Bern’deki Türk diplomatlarıyla boğuşmaktansa, bizim karikatüristle dövüşürüm daha kolay. Basılmazsa patrondan yiyeceğim paparayı düşünebiliyor musunuz?

“Türk” sözcüğü tipexle silinmiş. Altyazı şöyle olmuş: “*Margörit bir işçinin tecavüzüne uğradı.*”

Altyazının üstünde Margörit’in fotoğrafı. Ama özel hayatın gizliliğini, basın yoluyla ihlâlden cezaya ve tazminata mahkûm olmamak için, tanınmasın diye Margörit’in gözlerinde siyah bir çizgi.

Margörit, yuva çocuklarının neşe kaynağıydı. Hem bilgi edinmelerini sağlamak, hem hayvanları sevdirmek için, Bâle’deki anaokullarından hayvanat bahçesine sıra sıra çocuklar getirilirdi.

Çocuklar, kafesteki hayvanları okşayıp sevediklerini için Margörit’le oynamayı tercih ederlerdi.

*Romanları ve öyküleriyle
son yılların önde gelen
yazarlarından Yiğit Okur'u,
giderek genişleyen bir okur
kitleleri izliyor.*

Keşke üç avukatın, sayfalar dolusu dilekçelerini, celse tutanaklarını okuyabilseydiniz. Keşke bunları toplayıp öğrencilerime yargıyı anlamaları için dağıtabilseydim. Bizimki'nin sorgu tutanağından keşke bir kopya alsaydım. Yaşadığımız şeylerin değerlerini, yaşadıkdan çok sonra anlıyoruz. İnsan, ânı yaşamıyor. Ya geçmişe doğru yaşıyor ya geleceğe doğru. Sizce de öyle değil mi?

Yazamadığım Romanın Öyküsü, bir gazete haberinden yola çıkıyor. Kahramanların bazılarının isimleri gizlenmiş, bazılarınınki ise değiştirilmiş. Yiğit Okur'un roman ve öykülerindeki özgün dil bu romana da egemen. Yalın, kolay okunan, hüzünlendiren, zaman zaman güldüren, sıra dışı bir serüvenin öyküsü.

ISBN 978-975-07-1298-2

9 789750 712982